

[Hans Hækkerup.]

Jeg har et par bemærkninger til det ærede medlem hr. Aksel Larsen. Det ærede medlem holdt en voldsom demagogisk tale, som, det tør jeg vel nok sige, ikke havde megen reel forbindelse med det foreliggende lovforslag. Jeg har tidligere gjort det ærede medlem opmærksom på, at forarbejderne til denne lovgivning er udført længe, før der var tale om Atlantpagt. Der er ingen forbindelse imellem de to ting.

Midt i sine betragtninger kom det ærede medlem med en ganske pudsig bemærkning, nemlig den, at mange medlemmer i dette høje ting havde tilbøjelighed til at stemme efter partiledelsens ordre. Jeg forstår, at det er noget, der ligger det kommunistiske partis syvmandsgruppe overmåde fjært.

Det ærede medlem hæftede sig navnlig ved bestemmelsen i § 98 og hævdede, at selv den uskyldigste strejke nu kunne belægges med dødsstraf. Det ærede medlem ved, at det er ganske urigtigt. Han kan ved at læse bestemmelsen igennem blive klar over, hvilke krav der stilles, for at dødsstraf kan anvendes overfor deltagelse i sådanne strejker.

Det ærede medlem sagde, at hvis § 99 havde været gældende for 20 år siden, så ville der være sket en hel masse ting. Jeg vil gøre det ærede medlem opmærksom på, at den eksisterede, for den står i straffeloven af 1930.

Det ærede medlem talte en hel del om § 102, og så siger han: Hvem er fjenden? Det ærede medlem kan jo ikke være ukendt med, hvad der menes med dette udtryk. Her tales om det rent subjektive, at den, der begår handlingen, har den opfattelse, at den magt, i hvis interesse han virker, bliver fjenden, og så er det strafbart, hvad enten den pågældende stat nogensinde bliver landets fjende eller ej.

Det ærede medlem talte om, at vi var i gang med at gøre det danske samfund til en politi- og militærstat, hvad jeg må betragte som fuldkommen urimeligt. Jeg forstår ikke det ærede medlems stilling til forslaget. Jeg minder om, at det ærede medlems parti har givet udtryk for ønske om at medvirke til at gennemføre foranstaltninger mod femtekolonne, og jeg minder om, at det ærede medlem som medlem af befrielsesregeringen tog medansvaret for straffelovstillægget, der i virkeligheden ligger til grund for det forslag, her er udarbejdet.

Jeg skal ikke gå ind i nogen polemik med det ærede medlem fru Edel Saunte. Jeg forstår hendes argument, men mig forekom-

mer det, at argumentet svækkes af, at det ærede medlem, efter at en sådan situation var opstået, ville diskutere dødsstraffen.

Ordføreren (Lorentzen): Jeg skal kun sige nogle ganske få ting, og det skal først rettes til det ærede medlem hr. Aksel Larsen. Jeg vil sige, at den videnskab, som han påberåber sig, ville rødme, hvis den havde hørt hans argumenter og tale her i dag. Jeg havde ikke ventet tilslutning fra det kommunistiske parti til lovforslaget og er forsåvidt ikke skuffet, men jeg tror på den anden side ikke, at det i og for sig var en mildere kurs, man havde ønsket fra den side. Jeg husker fra 1946 de mange forhandlinger om straffelovstillægget, den såkaldte landsforræderilov, og da var det kommunistiske parti i hvert fald ikke at finde det sted, hvorfra der lød røster om en mildere kurs. Jeg kunne tænke mig, at man ønskede en lov med en ændret kurs, en kurs, som der sikkert ikke ville være mange stemmer for i vort land.

Til det ærede medlem hr. Bøgholm vil jeg have lov at sige, at det var mange interessante bemærkninger, det ærede medlem gjorde gældende, og jeg vil kun have lov til at sige til det ærede medlem, at disse betragtninger næppe har nogen mulighed for at samle rigsdagen bag sig, og jeg ville tro, at hvis de bundfældede sig i en straffelov, ville de give vor straffelov et for skarpt ansigt.

Thestrup: Det ærede medlem hr. Aksel Larsen fremsatte nogle bemærkninger henvendt til mig. Bl. a. nævnte han, at jeg i en artikel i „Berlingske Tidende“ for 24. april 1948 skulle have skrevet nogle ord, som — såvidt jeg forstod ham — lød noget i retning af, at kommunismen vil gennemhulle de enkelte menneskers troskabsfølelse mod deres stat . . . (*Aksel Larsen: Nation!*) . . . mod deres nation. Jeg kan ganske vedkende mig dette. Jeg kan henvise til juristudvalgets betænkning, hvor der står — jeg citerede det oven i købet, da jeg talte her for et øjeblik siden —:

„Som karakteristisk for den sidste verdenskrig kan også fremhæves ideologiernes voksende betydning. Mange satte hensynet til den ideologi, som de anså for den rette, over deres nationale pligt.“
Det er min opfattelse, at kommunismen, der jo er en af disse ideologier, netop vil gennemhulle de enkelte menneskers troskabsfølelse mod deres nation, som nazismen gjorde det. Jeg mener i og for sig også, at vi har set adskillige eksempler på det i den senere tid.